

Hodnocení diplomové práce: Josef Šmíd

Rád bych si pro sebe při této příležitosti konečně vyjasnil onu záhadu, proč Josef nemá už teď na poli umění jasně našlápnutou závratnou budoucnost – ačkoli k tomu má skvělé předpoklady: kromě mnohohvrstevnatého výtvarného talentu též další múzické talenty, dále pracovitost, IQ,, osobnost, humor, empatii, samozřejmý zájem o umění, schopnost zpětné vazby, vyjadřovací schopnosti, sociální inteligenci... Vše v bohaté míře. Vlastně je i přiměřeně ambiciózní. S tím už by se dalo pracovat!

Když ještě před školou přinesl věci na konzultaci, říkal jsem si: co ještě ho můžeme ve studijní kresbě a malbě naučit? A nechci teď připomenutím toho výjimečného příslibu říct, že Josefovo studium AVU bylo nějak vadné. To studium bylo průkazně úspěšné, a Josef na tom dobře zapracoval.

V prváku, krom dalších věcí, vznikl obraz Pejskaři, a ten byl hodně zvláštním způsobem protivný, ale evidentně i „nutný“, nemohl vypadat jinak. Následující roky jsme po Josefovi požadovali navázání na tuto legendární divnou věc, ale zůstala osamocená. V druháku, mimo mnoho jiného, Josef pojal záměr udělat počítačovou hru – ozvěna toho nakonec doputovala až do diplomky. Třetí ročník strávil celý na Malbě 1, a to prostředí ho jinak a skvěle naformovalo. Navíc se dočasně ujal jejich galerie Sklad M1, což byla taky neobyčejně hodnotná zkušenost. Následující semestr čtvrtáku si systematicky skicoval sprejem v ateliéru přímo na zdi, a současně taky venku, do toho se mu v letním semestru vyskytla stáž v Jeruzalémě, která Josefovi, jak usuzuju dle ročníkové obhajoby a dalších věcí, zrevidovala některé jistoty umělecké i osobní. Tedy v každém případě ho stáž přivedla ke „zdi“ – zažil tam zjevení zdi jako formátu, jako média. Zeď se bude nadále v jeho práci uplatňovat jako nosič latentních a zjevených obrazů, navíc s důvěrou, že médium zdi by mohlo být odolnější proti riziku, že se z něj stane komodita.

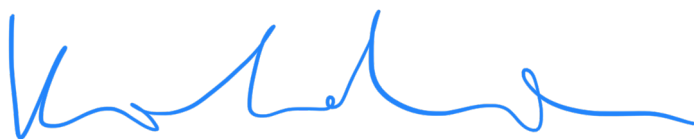
A v pátém ročníku svou zeď dostal! Vyhrál soutěž na vytvoření muralu na Vltavské (společně s Pavlem Duškem). Stylově mural připomínal japonskou krajinomalbu stříženou herním prostředím. Vedle toho Josef na stěně v ateliéru v tom roce vytvořil jako svou klauzuru „průzkum omítkových vrstev“, tedy restaurátorskou sondu, s níž se za normálních okolností průkazně zjišťuje reálná historie budovy – avšak Josef tu realitu fingovanými fragmenty malby naopak podvrátil.

V diplomce se setkává několik linií Josefovy dosavadní práce: obrazy jako palimpsesty, animace časových vrstev, krajinomalba herního prostředí, vtažení diváka do hry.

Převládající pocit je ale v protikladu k Josefově harmonickému, prozářenému, aktivnímu naturelu – tak alespoň všichni Josefa odedávna známe. Je to marnost , melancholie z pomíjivosti: hrdina putuje světem, a kdykoli něco krásného spatří, tak jakoby to tím vlastním uviděním zrušil, anihiloval. Nechtěně se stává prokletím, jako Gorgona Medúza, v jejímž pohledu cokoli zkamení, rozpadne se na prach. I když by se to dalo vnímat jen jako poetická/pohádkářská stylizace, beru to vážně a mrazí mě z toho.

Od začátku studia je Josef jako primus, všechno umí, zkouší nejrůznější věci, a zkoušky vždycky dopadají kvalitně. Věci, které by pro druhého byly obtížné/nemožné realizuje jakoby mimochodem. Nás pak šokuje, že vloží svou vášeň do nějaké věci, pak ji nechá, ačkoli ho zabrzdila jen banalita. Snad talent, který dělá věci snadnějšími, je tím pádem činí též méně cennými pro jejich tvůrce. Do Josefa jsme ovšem těch šest let furt vrtali, bezpochyby máme hledat příčinu i v sobě. Nehledáme ovšem vinu, není zde žádný viník, to celé je přece pozitivní věc. Je tu přece potenciál. Odpověď na otázku z úvodu nakonec nemám, ale nechám to už na Josefovi.

Hodnocení: 2

Prof. Vladimír Kokolia, vedoucí pedagog Grafiky 2

7. září 2021